

YHTÄ JA TOISTA LAKOISTA

Sanomalehti „Lutsh” on useissa artikkeleissaan esiintynyt joukkolakkoja vastaan.

Emme tietenkään voi tässä esittää sellaisia vastaväitteitä „Lutshille”, jollaisia se ansaitsisi.

Rajoitumme eräisiin puhtaasti teoreettisiin huomautuksiin „Lutshin” juttujen *luonteesta*. Tuomalla uutterasti esimerkkejä länsimaista ja toistamalla tuhansin eri tavoin sanoja: „anarkosyndikalismi” y.m.s.,— „Lutshin” kirjailijat osoittivat siten, etteivät he lainkaan ymmärrä Venäjällä vuonna 1912 puhjenneiden lakkojen historiallista omaperäisyyttä.

Missään muualla Euroopassa ei XX vuosisadan lakoilla ole ollut, ei ole eikä voi olla sitä merkitystä kuin Venäjällä nykykautena. Miksi?

Siksi, että syvällisten demokraattisten uudistusten kausi on kaikkialla Euroopassa jo kauan sitten lopullisesti päätynyt, mutta Venäjällä ovat nimenomaan tällaiset uudistukset — tämän sanan historiallisessa mielessä — päiväjärjestyksessä.

Siitä johtuu taloudellisten ja sitäkin enemmän ei-taloudellisten lakkojen yleiskansallinen luonne Venäjällä. Sellaista yleiskansallista luonnetta (maan demokraattisten uudistusten kannalta katsoen) *ei ole* Euroopassa puhjenneilla lakoilla, jotka ovat aivan toisenlaisten uudistusten enteitä. Edelleen, lakkojen ja maatalouden pientuottajain (talonpoikain) aseman välinen suhde Venäjällä ei taaskaan ole lainkaan samanlainen kuin tämä suhde länsimaissa.

Tarkastellessamme kaikkea tätä yhdessä käsitämme, että „Lutshin” jutut jättävät varjoon Venäjällä vuonna 1912

olleiden taloudellisten ja ei-taloudellisten lakkojen nimenomaan yleiskansallisen, demokraattisen merkityksen. Proletariaatin esiintyminen hegemonina (johtajana) *vastoin* liberaalien demokrationvastaisia mielialoja — se on tärkeintä ja historiallisesti omaperäistä lakoissamme. Juuri tätä eivät „Lutshin” kirjailijat ymmärrä eivätkä likvidaattorilaiselta kannaltaan voikaan ymmärtää.

Kysymys ei tietysti ole lainkaan tämän tai tuon erillisen lakon tarkoituksenmukaisuuden arvostamisesta. Kysymys ei ole lainkaan siitä, että lakkoihin on valmistauduttava ehdottoman suunnitelmallisesti ja että toisinaan lakko on jopa korvattava *samanlaatuisella* toiminnalla. Kysymys on siitä, että likvidaattorit eivät *yleensä* ymmärrä *sitä* lakkojen yleistä merkitystä, joka tekee „liittoutumisvapauden” tai „julkisen puolueen” tunnuksen sopimattomaksi, nykyistä asiaintilaa vastaamattomaksi.

Ei erinäisiä tapauksia, vaan liikkeen koko luonteen esittävät likvidaattorit miinukseksi silloin, kun marxilaiset ja valveutuneet työläiset merkitsevät sen plussaksi. Juuri sen takia työläiset ovat vihanneet ja vihaavat oikeutetusti „Lutshin” juttuja.

„Pravda” № 27,
helmikuun 2 pnä 1918
Allekirjoitus: I.

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan